Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

2. lipnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Dostava sudskih i izvansudskih pismena – Uredba (EZ) br. 1393/2007 – Članak 5. – Prevođenje pismena – Snošenje troškova prevođenja od strane podnositelja zahtjeva – Pojam ‚podnositelj zahtjeva' – Dostava sudskih pismena intervenijentima u postupku na inicijativu suda pred kojim je pokrenut postupak"

U predmetu C-196/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Tribunalul Ilfov (Viši sud u Ilfovu, Rumunjska), odlukom od 4. veljače 2021., koju je Sud zaprimio 26. ožujka 2021., u postupku

**SR**

protiv

**EW,**

uz sudjelovanje:

**FB,**

**CX,**

**IK,**

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: J. Passer, predsjednik vijeća, N. Wahl i M. L. Arastey Sahún (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

* Jezik postupka: rumunjski

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za osobu EW, S. Dumitrescu, *avocată*,

– za rumunjsku vladu, E. Gane, L.-E. Baţagoi i A. Wellman, u svojstvu agenata,

– za francusku vladu, A.-L. Desjonquères i N. Vincent, u svojstvu agenata,

– za mađarsku vladu, Z. Biró-Tóth i M. Z. Fehér, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, A. Biolan i S. Noë, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 5. Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima („dostava pismena”) i o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000 (SL 2007., L 324, str. 79.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 171.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osoba SR i EW u vezi sa sporazumnim razvodom njihova braka te dodjelom i ostvarivanjem roditeljske skrbi nad njihovim maloljetnim djetetom.

## Pravni okvir

### *Pravo Unije*

3 U skladu s uvodnim izjavama 2. do 4. Uredbe br. 1393/2007:

„(2) Ispravno funkcioniranje unutarnjeg tržišta podrazumijeva i potrebu poboljšavanja i ubrzavanja slanja sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima radi njihove dostave među državama članicama.

(3) Vijeće je Aktom od 26. svibnja 1997. sastavilo Konvenciju o dostavi, u državama članicama Europske unije, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim predmetima i preporučilo državama članicama da je donesu, u skladu sa svojim ustavnim pravilima. Ova Konvencija još nije stupila na snagu. Trebalo bi osigurati postignute rezultate pregovora kod sklapanja Konvencije.

(4) Vijeće je 29. svibnja 2000. donijelo Uredbu (EZ) br. 1348/2000 o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim predmetima [(SL 2000., L 160, str. 37.)]. Glavnina sadržaja te Uredbe temelji se na Konvenciji.”

4 Članak 2. te uredbe glasi:

„1. Svaka država članica određuje javne službenike, tijela ili druge osobe, u daljnjem u tekstu , tijela za slanje', odgovorne za slanje sudskih ili izvansudskih pismena koja moraju biti dostavljena u drugu državu članicu.

2. Svaka država članica određuje javne službenike, tijela ili druge osobe, u daljnjem tekstu ‚tijela za zaprimanje', odgovorna za zaprimanje sudskih ili izvansudskih pismena iz druge države članice.

[…]"

5 Članak 5. navedene uredbe propisuje:

„1. Tijelo za slanje kojem podnositelj zahtjeva prosljeđuje pismeno za slanje upozorava podnositelja zahtjeva da naslovnik može odbiti primitak pismena koje se dostavlja ako ono nije napisano na jednome od jezika iz članka 8.

2. Podnositelj zahtjeva snosi sve troškove prevođenja prije slanja pismena, ne utječući na moguću kasniju odluku suda ili nadležnoga tijela u vezi s obvez[om] podmirivanja tih troškova."

6 Članak 8. stavak 1. te uredbe predviđa:

„Tijelo za zaprimanje, korištenjem standardnog obrasca iz Priloga II., obavješćuje adresata da može odbiti primitak pismena koje se dostavlja u vrijeme dostave ili njegovim vraćanjem tijelu za zaprimanje u roku od tjedan dana, ako pismeno nije napisano, ili se u njegovom prilogu ne nalazi prijevod, na jednom od sljedećih jezika:

(a) na jeziku koje adresat razumije; ili

(b) službenom jeziku države članice primateljice ili, ako postoji više službenih jezika u toj državi članici, službenom jeziku ili na jednome od službenih jezika mjesta u kojem se obavlja dostava."

### *Rumunjsko pravo*

7 Članak 61. Legee nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Zakon br. 134/2010 o Zakoniku o građanskom postupku) od 1. srpnja 2010. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 247 od 10. travnja 2015.), određuje:

„1. Svaka zainteresirana osoba može intervenirati u postupak koji se vodi između izvornih stranaka.

[…]

3. Kada je cilj intervencije isključivo podupiranje obrane jedne od stranaka, riječ je o akcesornoj intervenciji."

8 Članak 64. tog zakona predviđa:

„1. Sud strankama dostavlja zahtjev za intervenciju i preslike dokumenata priloženih tom zahtjevu.

2. Nakon što sasluša intervenijenta i stranke, sud donosi odluku o dopuštenosti intervencije obrazloženim rješenjem.

[…]”

**Glavni postupak i prethodno pitanje**

9 Osobe SR i EW su majka odnosno otac maloljetnog djeteta.

10 Oboje su, na datum koji nije precizno naznačen u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, podnijeli Judecătoriji Buftea (Prvostupanjski sud u Buftei, Rumunjska) zahtjev za razvod braka i dodjelu roditeljske skrbi nad njihovim djetetom te za utvrđivanje načinâ ostvarivanja te skrbi.

11 Taj je sud presudom od 4. srpnja 2016. proglasio razvod braka osoba SR i EW na temelju sporazumnog zahtjeva. Također je odredio da će dijete boraviti kod majke i odlučio da će oba roditelja zajednički izvršavati roditeljsku skrb, uz osiguravanje održavanja osobnih odnosa između oca i djeteta u skladu s programom posjeta. Usto, navedeni je sud naložio osobi EW plaćanje uzdržavanja u korist djeteta.

12 I osoba EW i osoba SR podnijele su žalbu na tu presudu pred sudom koji je uputio zahtjev, Tribunalulom Ilfov (Viši sud u Ilfovu, Rumunjska).

13 Osoba EW ponajprije zahtijeva poništenje navedene presude zbog nenadležnosti suda i, podredno, djelomičnu preinaku te presude u dijelu koji se odnosi na boravište djeteta i plaćanje uzdržavanja za to dijete.

14 Osoba SR zahtijeva ishođenje isključivog izvršavanja roditeljske skrbi, ukidanja programa posjeta ustanovljenog u korist osobe EW, izmjene visine uzdržavanja koje je određeno na teret potonje osobe te nove raspodjele troškova postupka.

15 Osobe FB, CX i IK, koje su brat, sestra odnosno djed s očeve strane djeteta, zatražile su 5. srpnja 2018. da interveniraju u potporu osobe EW. Ti intervenijenti imaju boravište u Francuskoj.

16 Kako bi odlučio o dopuštenosti tih zahtjeva za intervenciju, sud koji je uputio zahtjev je rješenjem od 15. rujna 2020. odredio da su osobe SR i EW dužne osigurati prijevod poziva koje je uputio taj sud na francuski jezik kako bi ih se dostavilo osobama FB, CX i IK, u skladu s odredbama Uredbe br. 1393/2007.

17 Osobe SR i EW odbile su predujmiti troškove povezane s prevođenjem tih postupovnih akata na francuski jezik smatrajući da je na sudu koji je uputio zahtjev da ih snosi. Te stranke navode da sud koji je uputio zahtjev treba smatrati „podnositeljem zahtjeva” prilikom primjene članka 5. stavka 2. Uredbe br. 1393/2007.

18 U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev ističe da se pojam „podnositelj zahtjeva” u smislu članka 5. Uredbe br. 1393/2007 ne može odnositi na sud. Naime, smatra da sud može djelovati samo u svojstvu tijela za slanje, u smislu članka 2. stavka 1. te uredbe, ili tijela za zaprimanje, u smislu njezina članka 2. stavka 2. U ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev djeluje u svojstvu tijela za slanje koje je nadležno za slanje sudskih pismena o kojima je riječ radi dostave u drugu državu članicu, odnosno Francusku.

19 Smatra da iz članka 5. stavka 1. navedene uredbe proizlazi da je pojam „podnositelj zahtjeva”, baš kao i pojam „naslovnik”, očito isključen iz područja primjene pojmova „tijelo za slanje” odnosno „tijelo za zaprimanje”. Budući da je sud koji je uputio zahtjev u glavnom predmetu tijelo za slanje, ne može ga se smatrati podnositeljem zahtjeva.

20 Prema mišljenju tog suda, podnositelj zahtjeva u smislu Uredbe br. 1393/2007 osoba je koja je podnijela određeni zahtjev i u čijem je interesu da se provede dostava u skladu s tom uredbom da bi se sudski postupak mogao dovršiti. U konkretnom je slučaju riječ o osobama SR i EW, s obzirom na to da su obje stranke podnijele žalbu pred sudom koji je uputio zahtjev i stoga im je načelno u interesu da se žalbeni postupak može dovršiti.

21 U tim je okolnostima Tribunalul Ilfov (Viši sud u Ilfovu) odlučio prekinuti postupak i Sudu uputiti sljedeće prethodno pitanje:

„U slučaju kada sud odluči i naloži da se u građanskom postupku pozovu intervenijenti, je li ‚podnositelj zahtjeva’ u smislu članka 5. [Uredbe br. 1393/2007] sud države članice koji je odlučio pozvati intervenijente ili je to stranka u postupku koji se vodi pred navedenim sudom?”

## O prethodnom pitanju

### *Dopuštenost*

22 Rumunjska vlada smatra da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten, s obzirom na to da opis činjeničnog stanja koji je pružio sud koji je uputio zahtjev ne omogućava da se dozna postavlja li se konkretno u glavnom predmetu pitanje potrebe prevođenja postupovnog akta i, posljedično, snošenja pripadajućih troškova.

23 Točnije, smatra da sud koji je uputio zahtjev nije naznačio je li dostava poziva intervenijentima već obavljena i jesu li ih oni odbili zaprimiti zbog toga što nisu bili sastavljeni na jeziku koji razumiju ili za koji se može pretpostaviti da ga razumiju. Ako, pak, to nije slučaj, pitanje koje postavlja sud koji je uputio zahtjev je hipotetsko i slijedom toga nedopušteno.

24 Ta vlada ističe da je Sud već imao prilike pojasniti da, u skladu s člankom 5. stavkom 1. Uredbe br. 1393/2007, tijelo za slanje mora upozoriti podnositelja zahtjeva da adresat može odbiti primitak pismena koje nije sastavljeno na jednome od jezika iz članka 8. te uredbe. Ipak, na temelju presude od 16. rujna 2015., Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, t. 35.), na podnositelju zahtjeva jest da odluči treba li prevesti navedeno pismeno, pri čemu on snosi troškove tog prijevoda u skladu s člankom 5. stavkom 2. te uredbe.

25 U tom pogledu valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pitanja o tumačenju prava Unije koja nacionalni sud uputi u pravnom i činjeničnom okviru koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću, i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati, uživaju presumpciju relevantnosti. Sud

može odbiti odlučivati o zahtjevu koji je uputio nacionalni sud samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (presuda od 21. prosinca 2021., Euro Box Promotion i dr., C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 i C-840/19, EU:C:2021:1034, t. 139. i navedena sudska praksa).

26 Usto, na temelju duha suradnje koji vlada u odnosima između nacionalnih sudova i Suda u okviru prethodnog postupka, nepostojanje određenih prethodnih utvrđenja suda koji je uputio zahtjev ne znači nužno da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten ako Sud unatoč tim nedostacima, uzimajući u obzir elemente koji proizlaze iz spisa, ocijeni da može dati koristan odgovor sudu koji je uputio zahtjev (presuda od 2. travnja 2020., Reliantco Investments i Reliantco Investments Limassol Sucursala București, C-500/18, EU:C:2020:264, t. 42. i navedena sudska praksa).

27 U ovom slučaju valja utvrditi da Sud raspolaže dostatnim informacijama koje mu omogućavaju da sudu koji je uputio zahtjev da koristan odgovor. Naime, valja napomenuti da iz pisanih očitovanja koja je osoba EW podnijela Sudu proizlazi da je sud koji je uputio zahtjev već dostavio postupovne akte intervenijentima 2019. godine, da su ih oni u skladu s Uredbom br. 1393/2007 odbili primiti zbog toga što su bili sastavljeni na rumunjskom jeziku. Budući da nisu dobro poznavali taj jezik, zatražili su da navedene postupovne akte dobiju prevedene na francuski jezik.

28 Ti činjenični elementi koje je iznijela osoba EW stoga omogućavaju da sud koji je uputio zahtjev po potrebi upotpuni činjenični okvir i na taj način potvrđuju presumpciju relevantnosti koju uživa postavljeno pitanje, pri čemu isključuju to da se ono može smatrati hipotetskim.

29 Slijedom navedenog, zahtjev za prethodnu odluku je dopušten.

### *Meritum*

30 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 5. stavak 2. Uredbe br. 1393/2007 tumačiti na način da se sud koji naloži slanje sudskih pismena trećim osobama koje su zatražile da interveniraju u postupku treba smatrati „podnositeljem zahtjeva” u smislu te odredbe.

31 Najprije valja podsjetiti da, u skladu s tom odredbom, podnositelj zahtjeva snosi eventualne troškove prevođenja prije slanja pismena, što ne utječe na moguću kasniju odluku suda ili nadležnoga tijela o podmirivanju tih troškova.

32 U tom pogledu treba utvrditi da Uredba br. 1393/2007 ne sadržava nikakvu definiciju pojma „podnositelj zahtjeva”.

33 U nedostatku takve definicije, članak 5. stavak 2. Uredbe br. 1393/2007 valja tumačiti s obzirom na njegov kontekst i na ciljeve Uredbe br. 1393/2007 (vidjeti u tom smislu presudu od 16. rujna 2015., Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, t. 28. i, po analogiji, u pogledu Uredbe br. 1348/2000, presudu od 8. svibnja 2008., Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, t. 45.). Kontekst nastanka neke odredbe prava Unije može također otkrivati elemente važne za njezino tumačenje (presuda od 10. prosinca 2018., Wightman i dr., C-621/18, EU:C:2018:999, t. 47. i navedena sudska praksa).

34 Kad je, kao prvo, riječ o kontekstualnom i povijesnom tumačenju članka 5. stavka 2. te uredbe, treba utvrditi da se u samom tekstu te odredbe pravi razlika između podnositelja zahtjeva, koji snosi eventualne troškove prevođenja prije slanja pismena, i suda ili nadležnoga tijela pred kojim je pokrenut postupak u državi članici slanja koji mogu donijeti eventualnu naknadnu odluku u vezi s podmirivanjem tih troškova.

35 To razlikovanje između podnositelja zahtjeva i nacionalnog suda pred kojim je pokrenut postupak proizlazi i iz sudske prakse Suda u pogledu Uredbe br. 1393/2007, osobito iz presude od 16. rujna 2015., Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, t. 41. do 43.), u kojoj je Sud istaknuo, s jedne strane, da je sud pred kojim je pokrenut postupak u državi članici pošiljateljici dužan odlučiti o ključnim pitanjima ako se podnositelj zahtjeva i adresat pismena u pogledu njih ne slažu i, s druge strane, da navedeni sud mora paziti da se na uravnotežen način zaštite prava dotičnih stranaka, odnosno podnositelja zahtjeva i adresata.

36 Slično razlikovanje proizlazi iz rješenja od 28. travnja 2016., Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, t. 75.), u kojem je Sud razmatrao mogućnost da, prije pokretanja postupka dostave pismena, sud pred kojim je pokrenut postupak mora provesti preliminarnu privremenu ocjenu adresatovog znanja jezika radi određivanja, u dogovoru s podnositeljem zahtjeva, je li potreban prijevod pismena.

37 Također treba istaknuti da se u članku 5. stavku 1. Uredbe br. 1393/2007 provodi razlikovanje jednako onom iz točke 34 ove presude kada se njime predviđa da tijelo za slanje upozorava podnositelja zahtjeva da adresat može odbiti primitak pismena koje se dostavlja ako ono nije sastavljeno na jednome od jezika iz članka 8. te uredbe. Naime, tijela za slanje su, u skladu s člankom 2. stavkom 1. navedene uredbe, javni službenici, tijela ili druge osobe odgovorne za slanje sudskih ili izvansudskih pismena koja moraju biti dostavljena u drugu državu članicu. Iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da, u ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev djeluje u svojstvu tijela za slanje.

38 Osim toga, iz uvodne izjave 4. Uredbe br. 1393/2007 proizlazi da se Uredba br. 1348/2000, koja je njome stavljena izvan snage, uglavnom temeljila na Konvenciji sastavljenoj na temelju članka K.3. Ugovora o Europskoj uniji o dostavi sudskih i izvansudskih pismena u državama članicama Europske unije u građanskim i trgovačkim stvarima, koja je donesena aktom Vijeća Europske unije od 26. svibnja 1997. (SL 1997., C 261, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 14., str. 153.).

39 Izvješće s objašnjenjima u pogledu te konvencije (SL 1997., C 261, str. 26.), koje je relevantno za tumačenje Uredbe br. 1393/2007 (vidjeti u tom smislu presudu od 11. studenoga 2015., Tecom Mican i Arias Domínguez, C-223/14, EU:C:2015:744, t. 40. i, po analogiji, u dijelu koji se odnosi na Uredbu br. 1348/2000, presudu od 8. svibnja 2008., Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, t. 53.), potvrđuje tumačenje članka 5. stavka 2. Uredbe br. 1393/2007 u skladu s kojim troškove prevođenja pismena ne može snositi sud pred kojim je pokrenut postupak.

40 Naime, u komentaru u vezi s člankom 5. stavkom 2. navedene konvencije, čiji je tekst u biti istovjetan tekstu članka 5. stavka 2. Uredbe br. 1393/2007, koji se nalazi u navedenom izvješću s objašnjenjima, pojašnjava se da se „pojam ‚podnositelj zahtjeva' u svakom slučaju odnosi na stranku zainteresiranu za slanje pismena. Slijedom toga, ne može biti riječi o sudu."

41 U tim okolnostima iz kontekstualnog i povijesnog tumačenja članka 5. stavka 2. Uredbe br. 1393/2007 proizlazi da, kada sud naloži slanje sudskih pismena trećim osobama koje traže da interveniraju u postupku, taj se sud, u svrhu snošenja eventualnih troškova prevođenja prije slanja tih pismena, ne može smatrati „podnositeljem zahtjeva” u smislu te odredbe.

42 Kao drugo, to je utvrđenje potvrđeno teleološkim tumačenjem Uredbe br. 1393/2007.

43 Naime, Sud je već imao prilike pojasniti, kad je riječ o ciljevima Uredbe br. 1393/2007, da se njome nastoji, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 2., uspostaviti mehanizam dostave sudskih i izvansudskih pismena unutar Unije u građanskim i trgovačkim stvarima, u svrhu pravilnog funkcioniranja unutarnjeg tržišta. Dakle, u cilju poboljšanja učinkovitosti i brzine sudskih postupaka te da bi se osiguralo dobro sudovanje, navedena uredba uspostavlja načelo izravnog slanja sudskih i izvansudskih pismena među državama članicama, što dovodi do pojednostavljenja i ubrzavanja postupaka (presuda od 16. rujna 2015., Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, t. 29. i 30. i navedena sudska praksa, te rješenje od 28. travnja 2016., Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, t. 47. i 48.).

44 S obzirom na navedeno, Sud je također presudio da Uredbu br. 1393/2007 valja tumačiti na način da se u svakom konkretnom slučaju osigura pravedna ravnoteža između interesa podnositelja zahtjeva i adresata pismena, na način da se ciljevi učinkovitosti i brzine slanja akata u postupku uravnoteže sa zahtjevom da se osigura primjerena zaštita prava obrane adresata tih pismena (presuda od 16. rujna 2015., Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, t. 33. i navedena sudska praksa, te rješenje od 28. travnja 2016., Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, t. 51.).

45 Usto, Sud je istaknuo da iako je, s jedne strane, kako bi se adresat pismena mogao djelotvorno koristiti svojim pravom na obranu, bitno da je predmetni dokument sastavljen na jeziku koji on razumije, s druge strane, podnositelj zahtjeva ne smije trpjeti negativne posljedice isključivo odgađajućeg i očito neutemeljenog odbijanja primitka neprevedenog pismena kada je dokazano da njegov adresat razumije jezik na kojem je ono sastavljeno. Stoga je zadaća suda pred kojim se vodi spor u državi članici pošiljateljici da na najbolji mogući način očuva interese svake od stranaka, osobito tako da ispita sve nepobitne činjenice i dokaze koji konkretno dokazuju adresatovo znanje jezika (vidjeti u tom smislu rješenje od 28. travnja 2016., Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316, t. 78. i 79.).

46 Međutim, tumačenje u skladu s kojim bi se sud pred kojim je pokrenut postupak u državi članici pošiljateljici trebao smatrati podnositeljem zahtjeva u smislu članka 5. stavka 2. Uredbe br. 1393/2007, bilo bi u suprotnosti s obvezom tog suda da osigura pravednu ravnotežu između interesa podnositelja zahtjeva i interesa adresata pismena. Naime, poštovanje takve obveze nužno podrazumijeva da tijelo koje ima tu obvezu mora biti nepristrano u odnosu na interese podnositelja zahtjeva i interese adresata. Iz toga slijedi da se to tijelo ne smije miješati s jednom od tih zainteresiranih osoba, odnosno s podnositeljem zahtjeva.

47 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 5. stavak 2. Uredbe br. 1393/2007 treba tumačiti na način da se, kada sud naloži slanje sudskih pismena trećim osobama koje traže da interveniraju u postupku, taj sud ne može smatrati „podnositeljem zahtjeva” u smislu te odredbe.

## Troškovi

48 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi navedenih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

**Članak 5. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima („dostava pismena”) i o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000, treba tumačiti na način da se, kada sud naloži slanje sudskih pismena trećim osobama koje traže da interveniraju u postupku, taj sud ne može smatrati „podnositeljem zahtjeva” u smislu te odredbe.**

Potpisi